

LBRIS

We know
books

SAMANTHA SOTTO YAMBAO

LUNA DIN A P A

Traducere din engleză de
Laura Ciobanu

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Casa de amanet a lui „cât pe ce” și „ce ar fi fost dacă”

Timpu nu cunoaște granițe, cu excepția celor create de oameni. În acea zi deosebit de friguroasă de toamnă, Ishikawa Hana făuri o asemenea graniță dintr-un strat foarte subțire de piele. Pleoapele se dovedeau folositoare. Pentru că, atât timp cât își ținea pleoapele lăsate, putea să păstreze separate cele două jumătăți ale vieții ei: cei douăzeci și unu de ani pe care-i trăise înainte să deschidă ochii și tot ce urma să se întâmple după aceea.

Își trase pătura peste cap, prefăcându-se că prima ei dimineață în calitate de nouă proprietară (mahmură) a casei de amanet încă nu a început. Nu conta că acum era complet trează și că ultimele ițe încâlcite ale unor vise pe care nu și le putea aminti se destrămaseră cu mai bine de o oră în urmă. Își simțea capul mai greu și gura mai uscată decât de obicei, dar presupunea că de vină nu este alcoolul băut seara trecută, ci ceea ce o aștepta.

Peste câteva clipe, tatăl ei, Toshio, avea să-i bată la ușă, ca să-și înceapă ziua împreună.

Hana insista să se agațe de speranța fragilă că neînțelept de marea cantitate de sake cu care sărbătoriseră pensionarea lui avea să-l rețină încă un timp în pat. Speranța aceasta – dacă i se putea spune speranță, la cât de firavă era – era mai mică decât o pietricică acoperită cu mușchi din albia unui râu și la fel de alunecoasă.

În toți anii în care casa de amanet îi aparținuse lui Toshio, existaseră numai două ocazii în care nu se deschisese la timp. În ambele zile nu se deschisese deloc. Dar Hanei și tatălui ei nu le plăcea să discute despre acele două zile. Niciodată.

Dacă magazinul lor ar fi fost o casă de amanet ca oricare alta, făcând afaceri cu diamante, aur și argint, familia Ishikawa, care îl conducea de generații, și-ar fi putut permite luxul concediilor medicale și al weekendurilor. Dar Toshio o învățase pe Hana să prețuiască niște comori mult mai valoroase.

Își găseau cei mai buni clienți la sfârșitul verii, când nopțile deveneau mai reci și mai lungi. Melancolia îi pria afacerii. Nu conta că mica lor prăvălie, cuibărită pe o alee liniștită a districtului Asakusa din Tokio, nu avea nume. Cei care aveau nevoie de serviciile ei reușeau întotdeauna să o găsească. Dar, dacă cineva ar fi fost suficient de curios să o întrebe pe Hana cum crede că ar trebui să se numească, ea avea pregătit un răspuns. *Ikigai*^{*}. Nu exista cuvânt care să i se potrivească mai bine.

Hana abia era mai mare de un an când învățase să meargă pe podelele închise la culoare ale casei de amanet și fiecare pas pe care-l făcuse de atunci fusese către preluarea afacerii când tatăl ei avea să se pensioneze. Era vădov și ea era singura lui moștenitoare. Casa de amanet era calea ei în viață, unicul ei țel. *Ikigai*-ul ei. Dar niciodată în toți anii în care se jucase la picioarele tatălui ei, copil fiind, sau când lucrase alături de el ca tânără femeie, nu se obosise vreun client să întrebe cum se numește casa de amanet. În spatele ochilor lor lor bântuiau întrebări mai urgente când Toshio îi întâmpina cu o plecăciune politicoasă. Prima era întotdeauna unde se află și a doua cum au ajuns aici.

* În traducere din limba japoneză, „un motiv pentru a fi” (n.t.).

În fond, nimeni nu se aștepta să găsească o casă de amanet dincolo de ușa unui restaurant care vindea *ramen*[†].

Oricine stătea la coadă în fața restaurantului care se bucura de o popularitate de lungă durată și-ar fi spus că *shoyu ramen* ca aici nu mai găsești în toată prefectura Taito. Pentru unii, aroma care se răspândea din castroanele aburinde cu tăieței *chijirimen*^{**} și felii perfecte de burtă de porc înăbușită, plutind într-o fiertură aromată de oase, făcea așteptarea mai ușoară. Pentru alții, făcea ca perioada petrecută la coada șerpuită să pară de două ori mai lungă. Dar toți îl trăgeau în piept cu lăcomie, săturându-se cu promisiunile savuroase ale aerului până le venea rândul să intre în sala îngustă de mese, care ar fi putut fi socotită modernă cu două decenii mai devreme. În timp ce înaintau către mesele libere, de pe pereții îngălbeniți îi întâmpinau fotografiile cu autograf ale clienților celebri ai restaurantului. Dar, deși intrau pe ușă, unii dintre cei flămânzi nu ajungeau în sala de mese a localului. În schimb, erau întâmpinați de recepția slab luminată a unei case de amanet și de clinchetul clopoțelului de aramă de la ușă.

Amintirea acestui clinchet răsună în mintea Hanei în timp ce se ghemuia sub pătură. Îi porunca să se ridice și să accepte inevitabilul. Își astupă urechile cu palmele și duse o bătălie fără sorti de izbândă ca să-și împiedice mintea să coboare din pat înaintea ei. Unele din gândurile ei erau deja aproape îmbrăcate, încheind ultimii nasturi ai uniformei negre și apretate a casei de amanet. Altele erau deja în biroul de sub camera ei, imaginându-și cum o să-și petreacă tatăl ei prima zi de pensie: prin preajmă, verificând tot ce făcea ea.

N-ar fi zis niciun cuvânt dacă ar fi prins-o greșind. Niciodată n-o făcea. Cea mai vagă tresărare a sprâncenei lui

* Supă de tăieței de grâu specifică bucătăriei japoneze (n.t.).

** Tip de tăieței groși și spiralați specifici bucătăriei japoneze (n.t.).

LRDIS | We know
tech

drepte era de ajuns. Toshio prefera tăcerea cuvintelor, rezervându-și energia și suflul pentru clienții săi. Hana devenise foarte pricepută în a-i interpreta răsuflarea discretă, zâmbetele abia schițate, privirile fugare. Nu-și amintea să-l fi văzut ieșindu-și din fire decât o dată, într-o după-amiază furtunoasă, pe când ea avea zece ani și rătăcise un ceas vechi lăsat amanet. Ochii lui deveniseră mai întunecați decât norii care clocoteau deasupra grădinii casei lor și, când o apucase de umerii firavi și se aplecase ca să-i vorbească la ureche, ei îi stătuse inima în loc. Vocea lui fusese discretă ca o adiere, dar cuvintele lui urlaseră înăuntrul Hanei mai tare decât un taifun.

Găsește-l!

Acum!

Hana nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi găsit ceasul în aceeași zi, ceva mai târziu, în spatele unui teanc de cărți din camera din spate. Știa numai că nu vrea să-l mai audă niciodată pe tatăl ei vorbindu-i pe un asemenea ton.

Hana respiră tremurat și reveni cu gândul în prezent. O greutate invizibilă o apăsa pe piept. Se așteptase ca viitorul ei să fie mai greu sau măcar ceva mai greu decât o pisică bine hrănită, dar grămada de zile ce i se clătina pe piept într-un echilibru precar părea la fel de ușoară ca un munte din coji, fiecare goliță și irosită încă dinainte să înceapă. Cunoștea pe de rost, până la ultima secundă, toate zilele care i se așterneau înainte. În fond, își petrecuse viața privindu-l pe tatăl ei cum le trăiește. Acum viața lui era a ei și de-acum înainte nimic nu avea să mai fie nou.

Se rostogoli pe o parte. De sub perna ei se iți marginea unei fotografii îngălbenite. Hana scoase fotografia decolorată și o contemplă pe sub pătură. Îi întoarseră privirea ochii unei femei tinere care i-ar fi putut fi soră gemă. „Bună

dimineața, *Okaa-san**”, își salută Hana mama pe care nu o cunoscuse niciodată, apoi vârî înapoi în ascunzătoare singura poză cu ea pe care o avea. Dădu pătura deoparte și privi printre genele ei negre. O rază de soare îi înțepă irisurile. Strânse tare din pleoape și coborî din pat. Nu trebuia să vadă ca să umble prin dormitor. Încăperea aceasta și casa de amanet de dedesubt alcătuiau întreaga ei lume și azi lumea asta părea chiar mai mică.

Și tăcută.

Hana își înclină capul, ciulind urechea ca să audă clinchetul familiar al ceștilor și al castroanelor din bucătăria de la parter. Dar pe sub ușa ei nu se strecură decât liniștea. Își mușcă buzele.

Era sigură că pensionarea nu va fi de ajuns ca să țină un ins ca Toshio departe de ritualurile sale. Deși micul altar pe care tatăl ei îl ținea la ei acasă onora spiritele, adevăratul zeu pe care-l adora tatăl ei era rutina. Cupa aburindă de ceai verde pe care o bea în fiecare dimineață era sacră, indiferent cât sake sau whisky îi înota prin organism după noaptea precedentă.

Hana își lipi urechea de ușă. Erau numai două motive posibile pentru care în prăvălie era atât de liniște, și niciunul din ele bun.

* În traducere din limba japoneză, „mamă” (n.t.).

❖ *Cu o zi în urmă*

Toamna sosise devreme și de la venirea ei numărul clienților casei de amanet se dublase.

Toshio își mută greutatea pe celălalt picior, ca să-și menajeze montul de la stângul. Sub costumul negru, stomacul îi ghiorțâi de două ori. Îl ignoră și își aranjă cravata. Nu era prima zi când fusese prea ocupat ca să prânzească, dar va fi ultima. Peste mai puțin de o oră, după închiderea prăvăliei, avea să se pensioneze oficial și nu va mai fi silit niciodată să muncească în loc să ia prânzul. Se așteptase ca gândul să-i provoace un zâmbet, dar colțurile gurii sale refuzau să se arcuiască, fie și vag. Se auzi sunetul unui clopoțel de cupru, anunțând sosirea ultimului client.

— *Irasshaimase**.

Toshio se înclină cu un zâmbet des exersat și vocea lui era mătăsoasă ca sakeul încălzit.

Hana scoase capul din încăperea din spate, cu registrul lunii în curs sub braț. Toshio îi făcu semn să intre înapoi și se întoarse către femeia elegantă care tocmai le trecuse pragul.

— Cu ce vă pot ajuta?

Femeia întâmpină zâmbetul lui Toshio cu o privire confuză. Deși chipul ei ca porțelanul o făcea să pară mai tânără

* În traducere din limba japoneză, „Bun-venit în localul meu!” (n.t.).

decât Toshio, părul ei, prins într-un coc lejer la ceafă, avea aceeași culoare ca unicul șirag de perle de apă dulce pe care îl purta la gât.

— Iertați-mă! Am făcut o greșală. Am crezut că rândul de afară era la restaurantul cu *ramen*.

— Așa este, răspunse Toshio.

Femeia privi prin încăpere.

— Acesta este restaurantul?

— Nu. Aceasta este casa mea de amanet.

— Restaurantul este la etaj?

Toshio clătină din cap.

— Nu, nu este.

Pe fruntea frumoasă a femeii se ivi o încruntătură.

— Probabil ați obosit stând atât timp la coadă. Poate ați dori să luați loc puțin?

Toshio făcu semn către un colț al încăperii, unde se afla o masă scundă, înconjurată de un set de pernuțe din mătase.

Femeia își ridică bărbia și își duse degetele la buzele subțiri.

— Eu... eu aș fi jurat că acesta este restaurantul. L-am văzut pe bărbatul din fața mea intrând pe ușă. Am văzut mese și scaune și...

Își înclină capul, schițând o plecăciune discretă.

— Vă cer iertare că v-am deranjat!

— Nu e nevoie să-mi cereți iertare. Pot să vă ofer ceva de băut? Niște ceai?

— Vă mulțumesc, dar eu...

— Vă rog, insist! Nu este niciun deranj.

Toshio ieși de după teighea și strigă peste umăr:

— Hana? Vrei să aduci niște ceai? Avem un oaspete.

Hana închise registrul și se ridică de la biroul care îi aparținuse odinioară mamei sale. Recunoștea semnalul la fel de

bine cum știa unicul gând care se învârtea în prezent prin mintea femeii.

Ceai. În acest moment al discuției cu tatăl ei, toți clienții se gândeau la același lucru. Era un gând simplu, mic, ușor ca aerul sau ca lumina, fără muchii tăioase în care s-ar fi putut răni. Toți mai băuseră ceai și își aminteau cum li se revărsase pe limbi și cum le alunecase pe gâtlejuri, încălzindu-le sufletele. Niciodată o ceașcă de ceai nu făcuse rău cuiva și nu se puteau gândi la niciun motiv de a refuza oferta amabilă a proprietarului casei de amanet. Ba chiar ar fi fost nepolitic să spună nu, dat fiind că ei fuseseră aceia care intraseră din greșeală în prăvălia lui. Încercau să-și amintească încotro se duceau de fapt, dar ce-și aminteau cel mai clar era senzația unui gol rece în stomac. Ceaiul putea să-l domolească. Poate că pentru ceai stătuseră atât timp la coadă. Hana umplu ceainicul cu apă și-l puse pe plită.

— Un ceai ar prinde bine, încuviință femeia cu un zâmbet.

— Minunat! Numele meu este Ishikawa Toshio.

Îi indică o pernuță de pe podea.

— Vă rog, luați loc!

— Vă mulțumesc!

Femeia se așeză pe o pernă de aceeași nuanță cenușie ca ziua de afară.

— Mă numesc Takeda Izumi.

— Vă mulțumim că ați ales să ne vizitați astăzi, Takeda-sama! Sunt sigur că veți descoperi că facem oferte foarte corecte, ba chiar generoase la casa noastră de amanet.

— Dar n-am venit să...

Izumi răsuci între degetul mare și arătător o perla din colier, încruntându-se ca și cum ar fi scotocit prin sertarele din mintea ei, încercând să găsească ce avea de gând să spună.

Hana se apropie cu ceaiul pe o tavă neagră lăcuită.

— Hana, doamna este Takeda-sama, zise Toshio.

Hana făcu o plecăciune.

— Bun-venit în casa noastră de amanet! zise ea, punând tava pe masă. Sper să vă placă ceaiul.

În timp ce ea pleca, Izumi se întoarse către Toshio:

— Ishikawa-san, aveți o fiică adorabilă.

— Mulțumesc. Seamănă cu...

Toshio își înghiți următoarele cuvinte cu un zâmbet rigid.

Își aținti privirea asupra ceaiului și îl turnă în niște boluri mici de lut. Aveau culoarea mării când este cel mai liniștită, dar peste lacul lor se întindea un păienjeniș de crăpături mai mari sau mai mici. Dacă nu ar fi existat tehnica *kintsugi*, folosită ca să le repare, s-ar fi dezintegrat. Crăpăturile erau umplute cu pulbere de aur amestecată cu lac, care se întindea pe suprafața bolurilor ca niște fulgere.

— Sunt splendide, zise Izumi, admirând bolurile.

— Vă mulțumesc! M-am supărat rău pe mine însumi când m-am împiedicat și le-am scăpat, dar în momentul ăsta mărturisesc că sunt recunoscător pentru stângăcia mea.

Toshio îi înmână un bol cu ceai lui Izumi.

— Lucrurile sparte au o frumusețe numai a lor, nu credeți?

Izumi își plimbă vârful unui deget cu manichiura perfectă de-a lungul lipiturii aurite a bolului.

— Unele lucruri își poartă vătămările mai bine decât altele, zise ea încet, atât de încet de parcă s-ar fi temut că vocea ei putea sparge bolul.

— Am descoperit frumusețe în tot felul de lucruri stricate. Scaune. Clădiri. Oameni.

Izumi își ridică ochii de la ceaiul ei.

— Oameni?

— Mai ales în oameni. Se sparg în cele mai fascinante feluri. Fiecare ciobitură, zgârietură și crăpătură spune o

poveste. Cicatricile invizibile ascund rănilile cele mai adânci și sunt cele mai interesante.

Izumi își răsuci pe deget unul din cele două inele cu diamant, agățându-și pielea.

— Ishikawa-san, acesta este un punct de vedere cu adevărat unic.

— O, este mai mult decât un punct de vedere. Este însuși motivul pentru care conduc această afacere. Takeda-sama, aceasta este un alt fel de casă de amanet. Noi nu acceptăm mărunțișuri. Inelele cu diamante și colierele de perle nu valorează nimic aici.

Hana îi asculta pe Izumi și pe tatăl ei din încăperea din spate. Auzise aceeași conversație la o ceașcă de ceai de atâtea ori, că pierduse socoteala.

Dar, indiferent de câte ori rostise cuvintele, tatăl ei reușea de fiecare dată să le facă să sune sincer. În majoritatea timpului le spunea clienților săi adevărul, indiferent dacă lor le era greu să-l creadă sau nu. Deși ceea ce le împărtășea el clienților nu era, după părerea ei, o revelație zguduitoare, întotdeauna ei aveau nevoie de câteva clipe ca să-și disciplineze sprâncenele gata să se ridice. Era de înțeles. De cealaltă parte a ușii restaurantului de *ramen*, susul era sus, josul era jos și case de amanet ca aceasta nu existau. Talentul special al tatălui ei, după cum urma să afle Takeda Izumi, era ca, până își termina ea ceaiul, să o convingă să renunțe la tot ce fusese crescută să creadă și să-i permită minții ei să apuce ceea ce mâinile ei nu erau în stare.

Hana reveni la biroul ei și luă o carte din stiva de pe el. Era un volum broșat cu colțurile copertelor îndoite, ale cărui pagini se agățau de cotor din pură încăpățănare. Un client pe nume Ito Daisuke îl amanetase de dimineață. Verifică din nou obiectul pe lista din registru și, după ce se convinse că

totul este în ordine, făcu un mic semn. Dintre toate obiectele care-și găsiseră calea către casa de amanet în acea zi, era preferatul ei.

Hana scoase dintr-un sertar al biroului ochelarii cu rame de aur ai mamei sale. Și-i puse pe nas și prin lentilele lor văzu cartea drept ceea era de fapt: o alegere care schimbbase cursul vieții lui Ito Daisuke.

Adevărata ei formă era mult mai frumoasă decât o carte. În locul paginilor se iviseră pene alcătuite din crâmpoie de lumină, transformând-o într-o pasăre strălucitoare. Stătea cocoțată pe un deget al Hanei și culoarea i se schimba mereu, trecând de la albastru la auriu și înapoi.

Cândva, această pasăre cântase veselă înăuntrul lui Daisuke noapte de noapte, vreme de cinci ani, în timp ce el se străduia să scrie un roman polițist, după ce-și termina tura ca angajat al unui magazin de cartier. Cu doi ani în urmă, când se dăduse bătut și își ștersese toate ciornele neterminate, pasărea își pierduse lumina, amuțise și devenise cenușie ca un cărbune. Îl ciupea de stomac ori de câte ori el se gândea la seria de crime fictive din Harajuku*, pe care nu avea să le rezolve. Dar acum Daisuke își amanetase alegerea și era liber. Vor fi momente când va simți un gol rece acolo unde fusese odinioară alegerea, dar o să-i treacă. Nu avea să-și amintească niciodată de alegerea sa, de casa de amanet sau de bărbatul care îl convinsese să se despartă de un roman polițist uzat. Liniștea sufletească, îi spusese Toshio, merită prețul de a nu ști ce s-a petrecut după pagina 254.

Hana își scoase ochelarii și-i făcu loc cărții lui Daisuke pe un raft, alături de un set de chei ale unei locuințe și de un bilet de avion rupt în două. În acea seară, când se va închide casa de amanet, tatăl ei va lua toate obiectele de pe raft și le va depozita în seif, laolaltă cu restul achizițiilor zilei.

* District din Tokio (n.t.).

Takeda Izumi clipi, încercând să înțeleagă cuvintele care pluteau în aerul de deasupra celor două boluri de ceai fisurate.

— Asta nu are logică. Cum pot oamenii să amanezeze alegeri?

— „Logica” este un termen cu înțeles relativ, zise Toshio. Sunt lucruri care în lumea dumneavoastră au logică și în a mea sunt ridicole. N-am reușit niciodată să înțeleg la ce servesc televizoarele sau telefoanele.

— Ce înțelegeți prin „lumea dumneavoastră”?

— Veniți din lumea de dincolo de acea ușă. Eu și fiica mea suntem din lumea de dincoace de ea. Ori de câte ori cineva de pe partea dumneavoastră găsește drumul către casa noastră de amanet, există un motiv întemeiat. Clientii noștri au alegeri care au devenit prea apăsătoare ca să le mai care. Le luăm de pe cap aceste alegeri, ca să se întoarcă mai ușurați în lumea lor. Mulțumiți.

— E o glumă?

— N-aș glumi despre asemenea lucruri. Aici facem o muncă importantă.

Izumi își apucă geanta.

— Nu știu ce fel de joc este acesta, dar nu e amuzant.

— Nu este un joc și menirea lui nu este să fie amuzant. Nu vă pot sili să rămâneți, dar știu sigur că nimeni nu găsește casa de amanet în mod accidental. Dacă nu ați fi avut nevoie de serviciile noastre, ați fi deschis ușa și ați fi intrat în restaurantul de *ramen*, la fel ca toți ceilalți clienți care așteaptă la coadă afară.

Izumi își trase umerii înapoi și își ridică bărbia.

— Presupunând că ceea ce spuneți este adevărat, ceea ce nu e, tot nu aș recurge la serviciile dumneavoastră. Nu am regrete.

— Iertați-mă dacă v-am jignit, Takeda-sama! spuse Toshio, înclinând din cap. Dar fac meseria asta de foarte

mult timp. Îmi dau seama când sunt fericiți oamenii și când nu, indiferent cât de bine sunt îmbrăcați sau cât de strălucitor le e zâmbetul. Fericirea are foarte puțină legătură cu ceea ce ai și foarte multă cu ceea ce n-ai.

Izumi își strânse geanta și mai tare.

— Nu știți nimic despre mine.

— Poate. Dar ceea ce știu am învățat din experiența colectivă a generațiilor familiei mele care au condus casa asta de amanet. Fiecare client care ne-a intrat pe ușă a insistat că a dat peste mica noastră prăvălie pentru că s-a rătăcit. Și a avut dreptate. Să te rătăcești este adesea unicul mod de a găsi un lucru pe care nu știai că-l cauți.

— Știu foarte bine ce căutam azi. O porție de *ramen*.

— În oraș sunt multe restaurante care servesc *ramen* de calitate. De ce îl căutați pe acesta anume?

— Când eram tânără, locuiam în cartierul acesta. Mâncam tot timpul la restaurantul ăsta.

— Dar în mod sigur de atunci ați mâncat *ramen* mai bun?

— Da, sigur că da, dar...

— Și sunt sigur că o femeie ca dumneavoastră și-ar putea permite cu ușurință un local cu o ambianță mai aleasă.

Izumi își răsuci perlele de la gât, cu ochii ațintiți asupra ceaiului ei.

— Dar restaurantul ăsta nu este ca toate celelalte, nu? zise Toshio.

Izumi se uită în altă parte.

— Nu vă faceți griji, Takeda-sama! N-am nici cea mai mică intenție să vă trag de limbă. Știu deja de ce ați decis să veniți azi la restaurant.

Sprâncenele subțiri ale lui Izumi se arcuiră.

— Ați spus că obișnuiți să frecvențați acest restaurant când erați tânără.

Toshio își împreună mâinile pe masă.